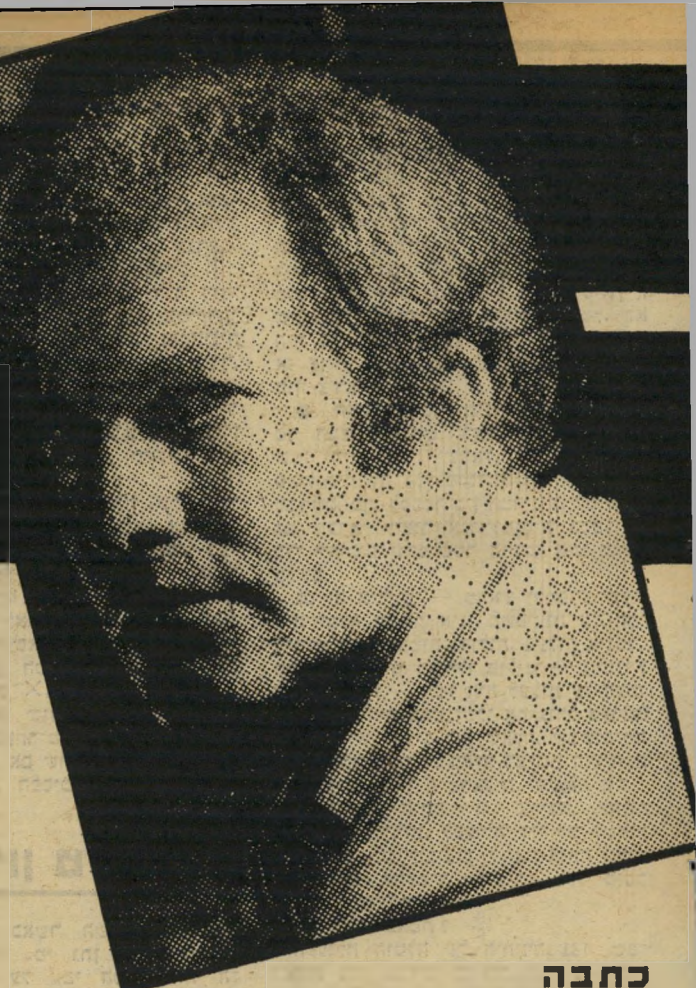

האיש שחזר

מן החמטין

האם בגד "האדם-השלישי" ?

איסר טוען כי מעולם לא היה לו פיקוח כלשהו על פעולות יחידה 131, וכי זו נעזרה רק בשירותים הטכניים של המורסד. ממילא גם לא ידע, לדבריו, על פעולות אברי זיידנורג ו/או פאול פראנק, על קיומו של זה נודע לו רק אחרי שפאול פראנק נידון בקאהיר, שלא בפניו למוות. נראה לו מוזר, לדבריו, שאותו אדם ממשיך להסתובב בגרמניה גם לאחר-מכן, בשמו זה. מבלי שהיה לו עדיין השד כל-שהו נגד אברי, הוא תבע להחזירו לארץ. כשקיבל דיווח שפראנק-זיידנורג מסתובב במוקדי המוסד באירופה, למשל במישלחתי השילומים הישראלית בגרמניה, תבע בתור קף להחזירו לישראל — וכך אכן הוחזר. אברי הסכים לחזור מרצונו הטוב. לדיברי איסר, התעורר החשד נגד אברי (כאילו הסגיר את הרשת למצריים) רק לאחר-מכן, כאשר נחקר על עניינים אחרים. אם מקבלים את גירסתו של איסר הראל אם לאו — ברור כי המאבק בין אמ"ן והמוסד מילא תפקיד חשוב בשיטוש הפרשה. הממונים על אברי לא היו מעוניינים לגלות את האמת למוסד. לדיברי אברי, נפל הוא קורבן למאבק זה. לדעת מקרטגיו, היה המצב הפוך: אברי, הוא

עברו השכנוע, החודשים והשנים החשוריים, מבלי שנערכה חקירה.

● מילחמות היהודים

סיבה שנייה טמונה במילחמה הגרווייה שהיתה נטושה בין המוסד, בי ראשות איסר הראל, לבין אמ"ן, בראשות בנימין גיבלי. גם על נושא זה נותן אברי תיאור נאמן למדי. הראל היה, לכאורה, ממונה על כל שירותי תייהביטחון, וביכללם אמ"ן. אך אמ"ן לא קיבל את מרותו של איסר, והתחרה במורסד. שירותי-הביטחון-הכללי (שב"כ), שמתוך שורותיו צמח איסר, צידד בראשי המוסד. במיוחד היתה התחרות חריפה בחור"ל. היחידה 131 של אמ"ן, שאליה השתייך אברי, היתה אמורה להשתייך לקבוצת פעולה של כל יחידות-החוק של שירותי הביטחון, בהנהגת איסר הראל. אך למעשה רצתה לפעול לבדה.

כתבה

שניה

אך מכיוון שזו היתה השאלה העיקרית בעיני הצמרת, היתה כימעט לכולם סיבה חזקה מאד לטשטש את האמת — אף במחיר אסונות נוספים. אברי הורחק מן הארץ, והוחזר רק כדי למסור עדות-שקר. התיאור שלו על נושא זה — כיצד פוטר לקה עדותו עלידי בנימין גיבלי, וכיצד אושרה מראש עלידי משה דיין — הוא בלי ספק אמיתי. יש לכך הוכחות רבות נוספות, נסיבתיות ואחרות. כאשר יש צורך לבשל גרסה כוזבת, אין יכולים לעסוק בבירור האמת. כך

מדוע כריכך קשה לקבוע את האמת על פרשת קאהיר? איך זה קרה שכי יום, 22 שנה אחרי נפילת הרשת באלכסנדריה, עדיין אין גרסה חד-משמעית, מוכיחת ופסוקה על המאורעות?

אחת הסיבות היא, כמובן, שמעולם לא נערך חקיר אמיתי על פעולת הרשת. עובדה זו כשלעצמה מפליאה, אף מדי-הימה.

הנה פעלה רשת-ריגול, זרוע של יחידה מסוימת של אגף מסויים בצה"ל. אנשים התאבדו וניחלו. אחרים נמקו שנים ארוכות בבתי-סוהר מצריים. איך ייתכן שפרשה כזו לא תיחקר ברצינות, עד תום, מייד עם סיומה?

חבריה-הרשת המצריים נתפסו וישבו בי כלא. אך המפקד, אברי זיידנורג, הצליח להימלט. הממונים עליו ישבו כארץ ובי אירופה, חומר רב מצוי בכתובים, את שאר הנסיבות ניתן לוודא באמצעות עדות על-פה.

אם כן, מדוע לא נערך מייד חקיר מוסי-מך? מדוע לא בוררו החשדות? אם היו חשדות נגד אברי, מדוע ניתן לו להסתובב כב במשך שלוש שנים נוספות באירופה — ובמשך רוב הזמן הזה ניתן לו לפעול פעולות-מודיעין?

הסיבה להשתלשלות מוזרה זו טמונה

מאת

אורי אבנרי

כולה במישור הפוליטי, ובמישור ההתחירות בין זרועות-הביטחון השונות.

השאלה "מי נתן את ההוראה?" — שאלה שהיא מישנית מאד בהשוואה לשיאלות החשוכות הנובעות מן הפרשה — הילכה אימים כרוז רעה, בילבלה את המוחות וטישטשה את העיקר. במשך 11 שנים היא טימטמה את המדינה, ולבסוף נותרה חסרת-מענה.

(לי אין שמץ של ספק כי כל צמרת הביטחון דאו — שרה-הביטחון פינחס לבון, הרמטכ"ל משה דיין, המנכ"ל שימעון פרס, ראש אמ"ן בנימין גיבלי ורבים אחרים היו שותפים לתוכנית האינפנטילית. השאלה מי נתן את פקודת-הביצוע, מתי וכי אילו נסיבות, היא פעוטת-ערך. במדינה הגונה היו מסלקים את הקבוצה כולה (אלתר.)

את הטמנת פצצות-התבערה בדואר המרכזי של אלכסנדריה, בי 2 ביולי 1954, בידי שני חברי הרשת, כאשר, האדם השלישי, אברי זיידנורג, מתבונן מרחוק בתוצאותיה של פעולה זו.

כצצה בדואר ציור זה הופיע בפרשת אלכ"סיס, הסיפור הדמיוני-כביכול שפירסם העולם הזה על העסקי-ביש לפני 12 שנים. הוא בא לתאר